

Η Καρδίτσα υποκλίνεται στον Άγιο Σεραφεΐμ: στιγμές ευλάβειας και κατάνυξης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Η τοπική Εκκλησία τιμά και φέτος την ιερά μνήμη του πολιούχου και προστάτη της Καρδίτσας, του αγίου και ενδόξου ιερομάρτυρος Σεραφεΐμ, αρχιεπισκόπου Φαναρίου και Νεοχωρίου, του θαυματουργού.

Το εσπέρας της Τετάρτης 3 Δεκεμβρίου 2025, τελέσθηκε η ακολουθία του πανηγυρικού Εσπερινού μετ' Αρτοκλασίας και θείου κηρύγματος στον Ιερό Ναό Αγίου Σεραφεΐμ Καρδίτσας (Μετόχιο της Ιεράς Μονής Κορώνης), χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου και συγχοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γρεβενών κ.

Μετά την ευλογημένη αυτή σύναξη ο Ποιμενάρχης απηύθυνε το θείο κήρυγμα προς το ευσεβές εκκλησίασμα:

«Αγαπητοί μου αδελφοί, η Αγία μας Εκκλησία απόψε και αύριο, μας συγκαλεί όλους μας σε πνευματική πανήγυρη και ευωχία. Η Εκκλησία μας προσφέρει τρεις μεγάλες μορφές της, Αγίους της, για να μας καταδείξει ότι η Αγιότητα είναι ένα γεγονός διαχρονικό μέσα στην Εκκλησία, επαναλαμβανόμενο, δώρο και χάρη του Θεού εις τους ανθρώπους και κυρίως προς αυτούς οι οποίοι ζουν κατά Θεόν και αγωνίζονται αυτήν την πνευματική κατάσταση της παρουσίας του Θεού εις τη ζωή τους, Τον προσλαμβάνουν, χαριτώνονται και αγιάζονται.

Η Εκκλησία μας απόψε και αύριο μας προσφέρει την Αγία Μεγαλομάρτυρα Βαρβάρα, μια Αγία των πρώτων χριστιανικών αιώνων, όταν ακόμη η Εκκλησία βρίσκεται εις τις κατακόμβες, η οποία ομολόγησε τον Ιησού Χριστό και με το μαρτύριό της επιβεβαίωσε αυτόν τον αγώνα της πίστεώς της.

Μας προσφέρει και μας παρουσιάζει έναν μεγάλο δογματικό πατέρα και διδάσκαλο της Εκκλησίας του 7ου αιώνου, τον Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, ο οποίος με τα συγγράμματά του και την δογματική του διδασκαλία και με τους ύμνους τους

οποίους συνέγραψε, μας έδωσε διδασκαλία ουσιαστική, βαθεία και πυκνά, η οποία παρουσιάζεται μέσα στην Εκκλησία και προσφέρεται ώστε ο λαός του Θεού να διδάσκεται και να κατευθύνεται προς την ευσέβεια και προς τον αγιασμό και προς τη σωτηρία.

Αλλά, έχουμε και έναν νεομάρτυρα της πίστεώς μας. Τον Άγιό μας, τον ένδοξο Ιερομάρτυρα Σεραφείμ, τον Αρχιεπίσκοπο Φαναρίου και Νεοχωρίου, τον θαυματουργό, τον Πολιούχο μας και προστάτη μας, τον πρέσβη μας, αυτό το ιερό πρόσωπο το οποίο σκεπάζει την Ιερά Μητρόπολή μας και την περιοχή μας ολόκληρη και κατευθύνει τη ζωή των ανθρώπων οι οποίοι θέλουν να ζουν την εν Χριστώ παρουσία και αγωνίζονται τα πνευματικά παλαίσματα όπως και Εκείνος αγωνίστηκε εις τη ζωή του.

Δικός μας Άγιος, τοπικός Άγιος, Άγιος ο οποίος γεννήθηκε και έζησε σε αυτόν τον ευλογημένο αγιοτόκο και ηρωτόκο τόπο.

Γι' αυτήν την τοπική μας ιερά πανήγυρη παρακαλέσαμε απόψε και αύριο να έχουμε μαζί μας τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβα από τη Θεσσαλονίκη, ο οποίος λόγω της κινητοποιήσεως των αγροτών μας δυσκολεύτηκε να έρθει και να βρίσκεται μαζί μας, αλλά και τον εκλεκτό Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Γρεβενών κ. Δαβίδ, ο οποίος βρίσκεται απόψε μαζί μας, προσκυνητής του Αγίου μας, συμπροσευχόμενος και αυτός μαζί μας, και αύριο συν Θεώ θα προστεί του Όρθρου και της Θείας Λειτουργίας στον Ιερό Μητροπολιτικό μας Ναό, θα μας ομιλήσει και θα μας διδάξει και θα μας ευλογήσει. Γι' αυτό τον υποδεχόμαστε με πολύ μεγάλη χαρά και με ευγνώμονες ευχαριστίες προς το σεπτό του πρόσωπο για τον κόπο του, τον πνευματικό και τον σωματικό, για να βρίσκεται μαζί μας και να εορτάσουμε όλοι μαζί τον Άγιό μας τον Άγιο Σεραφείμ.

Υποδεχόμαστε παράλληλα και τον Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη πατέρα Ευσέβιο, Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής του Μεγάλου Σπηλαίου των Καλαβρύτων, γόνο της Καρδίτσης, δικός μας άνθρωπος, ο οποίος και αυτός με πολλή δυσκολία

ήρθε, όμως βρίσκεται ανάμεσά μας και τον υποδεχόμαστε με πολλή αγάπη και χαρά και σεβασμό, όπως και τον έτερο Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη πατέρα Φιλάρετο, ιεροκήρυκα της Ιεράς Μητροπόλεως Καλαβρύτων και Αιγιαλείας, και τους ευχαριστούμε που βρίσκονται ανάμεσά μας.

Εμείς λοιπόν εδώ στην Ιερά Μητρόπολή μας, στον Νομό μας, στην περιοχή μας, εορτάζουμε τον Υπουργό των του Θεού Μυστηρίων, τον Άγιο ένδοξο Ιερομάρτυρα Σεραφείμ, ο οποίος, όπως ανδρώθηκε στο χωριό του στην Πεζούλα, όπως ανατράφηκε και καλλιεργήθηκε από τους ευσεβεστάτους γονείς του, τους Οφρόνιο και τη Μαρία, ο Σωτήριος Αθανασίου όπως λεγόταν, έζησε από τα νεανικά του χρόνια την αγάπη του προς τον Θεό.

Και αυτό το πραγματοποίησε με την πνευματική του συναναστροφή με τους ιερείς της εποχής εκείνης, με τους πατέρες της Ιεράς Μονής Κορώνης οι οποίοι επισκέπτονταν τις πλησιόχωρες περιοχές, όπως ήταν και το χωριό στο οποίο γεννήθηκε, αλλά και τον ανέθρεψε το δούλο γένος, η δυσκολία η οποία υπήρχε τότε εξαιτίας του Τούρκου κατακτητή.

Η πίστη του και η ενδυνάμωση την οποία είχε εις τη ζωή του εξαιτίας αυτής της πίστεως, οδήγησαν τα βήματά του από νεαρά ηλικία εις την Ιερά Μονή Κορώνης, να αφιερωθεί, να δώσει όλη την ικμάδα της νιότης του και, μέσα σε αυτές τις δυσκολίες που περνούσε ο τόπος μας, εκείνος να αντιπαλέψει με όλα εκείνα τα προβλήματα και αγωνιζόμενος πραγματικά μόνος, μόνο Θεό, να οδηγήσει τα βήματά του εις την αφιέρωση του μονήρους βίου, στην Ιερά Μονή της Κρυεράς, εκεί επάνω που στέφει ολόκληρο τον κάμπο, στην Ιερά Μονή του Γενεσίου της Θεοτόκου, της Παναγίας της Κορώνης.

Και οι αγώνες του οι πνευματικοί τον ανέδειξαν μοναχό, διάκονο, πρεσβύτερο και ηγούμενο της Ιεράς Μονής εξαιτίας της καθαρότητας του βίου του, της αγάπης που είχε προς την αδελφότητα και τους πατέρες της Μονής τους οποίους

συνεπικουρούσε εις τη ζωή τους και εξαιτίας των αναγκών που η προσωπικότητά του επιβεβαίωνε ότι θα μπορούσαν να ξεπεραστούν. Και πράγματι η Ιερά Μονή της Κορώνης έζησε σπουδαίες ιστορικές στιγμές κατά την ηγουμενία του.

Στη συνέχεια, μετά την κοίμηση του Επισκόπου Καπούας (στο σημερινό Καππά), εξελέγη Αρχιεπίσκοπος Φαναρίου και Νεοχωρίου και τοποθετήθηκε στην κορυφή της εκκλησιαστικής διακονίας και χάριτος για να μπορέσει πραγματικά να μεταλαμπαδεύσει αυτήν την πίστη την οποία είχε εις τους ποιμενομένους υπό αυτόν, να τους ενισχύει πνευματικά εξαιτίας του κατατρεγμού και των δύσκολων καταστάσεων από τον Τούρκο δυνάστη και κατακτητή. Αλλά και ο ίδιος, μέσα σε αυτήν την αγωνία και την προσπάθεια, όπως πολύ ωραία ακούσαμε από τα ψάλλματα απόψε στον Εσπερινό ο οποίος ήδη ετελέσθη, να αναδειχθεί με την Αγία του ζωή, Υπουργός των του Θεού Μυστηρίων.

Υπηρέτης δηλαδή, υπηρέτης των Μυστηρίων του Θεού. Και τα Μυστήρια του Θεού δεν είναι τίποτε άλλο παρά αυτά τα οποία τελούνται μέσα εις τους ναούς που μας υποδεικνύουν τη Βασιλεία του Θεού, μας τοποθετούν μέσα στη Βασιλεία του Θεού και μας καθιστούν συγκληρονόμους των Αγίων και των Αγγέλων. Μας επιβεβαιώνουν ότι η Χάρις του Θεού παραδίδεται διά των ιερών Μυστηρίων και προσφέρεται στους ανθρώπους για τη σωτηρία τους.

Αυτός λοιπόν ο ιερός ανήρ ανεδείχθη οικονόμος της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος. Αυτό σημαίνει ότι με την τέλεση των Ιερών Μυστηρίων, των Ιερών Ακολουθιών και τη διδασκαλία την οποία πραγματοποιούσε με τα κηρύγματα και με τη ζωή του εν γένει, υπεδείκνυε τον δρόμο στους ανθρώπους να ακολουθούν την εν Χριστώ ζωή και να μετέχουν εις τη χάρη την αγιοπνευματική εις τη ζωή τους, όπως εκείνος τη βίωνε μέσα από τους αγώνες του τους πνευματικούς, την νηστεία, την προσευχή, την ταλαιπωρία του σώματος, για τους άλλους ανθρώπους, για να τους ενισχύσει και να τους ενδυναμώσει.

Με τις ιεραποστολικές περιοδείες του σε όλα τα χωριά των Αγράφων, για να συναντήσει τους ανθρώπους και να τους ενισχύσει σε αυτόν τον πνευματικό αγώνα και στη δυσκολία την οποία είχαν. Και βέβαια, μέσω των Θείων ιερουργιών,

των Θείων Λειτουργιών που ετελούσε, αγιάζονταν εκείνος αλλά αγίαζε και τους ανθρώπους οι οποίοι ήταν παρόντες στα μυστήρια της Βασιλείας του Θεού.

Και εδώ βλέπουμε ενεργά και δυναμικά, αδελφοί μου, την αλληλοπεριχώρηση της χάριτος του Θεού εις την συνέργεια του ανθρώπου. Δηλαδή, για να απολαύσει ο άνθρωπος την παρουσία του Θεού στη ζωή του και κυρίως διά των Μυστηρίων μέσα στην Εκκλησία, χρειάζεται η δική του συνέργεια, η δική του προσπάθεια, ο δικός του αγώνας ο πνευματικός, με ταπείνωση, με βεβαιότητα της πίστεως εις τον Ιησού Χριστό και με την εμπιστοσύνη ότι ο Θεός θα του προσφέρει μέσα στην καρδιά του όλα αυτά που Εκείνος ζητεί.

Έτσι γίνεται ο Άγιός μας ένας πνευματικός καθοδηγητής, ο οποίος καθοδηγεί τον λαό του Θεού στη βεβαιότητα της πίστης εις το πρόσωπο του Ιησού Χριστού όπως εκείνος το βίωνε. Και γι' αυτό, χωρίς να φοβάται, όπως προσέφερε την αναίμακτον θυσία, την ιερουργία δηλαδή, για να τελεί το ψωμί και το κρασί και να τα μεταποιεί σε Σώμα και Αίμα Χριστού, έτσι ακριβώς προσήγαγε και τον εαυτό του, θυσία άμωμον εις τον Θεό, ιερείον έμψυχον.

Γι' αυτό και στεφανώθηκε από τον Θεό με δύο στεφάνια. Το στεφάνι της ιεροσύνης αφού έφερε την αρχιεροσύνη του Ιησού Χριστού και το στεφάνι του μαρτυρίου, αυτό το οποίο ποθούσε όταν έβλεπε το δούλο γένος να ταλαιπωρείται, να στενάζει, να μαρτυρεί, να χύνει το αίμα του από τους δυνάστες, τους κατακτητές, τους Τούρκους. Δεν μπορούσε ο αγαθός ποιμένας, ο απλός και σεμνός άνθρωπος του Θεού, να μην συμπάσχει και να μην επιθυμεί κι εκείνος να ομολογήσει αυτήν την πίστη του στον Ιησού Χριστό.

Γι' αυτό λοιπόν και ανεδείχθηκε θύτης και θύμα. Θύτης γιατί προσέφερε την αναίμακτο ιερουργία, θύμα γιατί προσέφερε τον εαυτό του όχι μόνον εις τους ποιμενομένους του, στον λαό του Θεού, για να τους ενισχύει πνευματικά και να

τους αποτρέπει από τις δύσκολες καταστάσεις που βίωναν, αλλά και για να προχωρά μπροστά και να ζητά εκείνος το μαρτύριο, για να σώσει από αυτό το μαρτύριο εξαιτίας των εξισλαμισμών και των πιέσεων με τις οποίες προσπαθούσαν οι μουσουλμάνοι να μετατρέψουν τους χριστιανούς σε μωαμεθανούς.

Όταν επέστρεφε από την περιοδεία του εις τα χωριά των Αγράφων, έχοντας πράγματα και προσφορές να προσφέρει στον Τούρκο Διοικητή του Φαναρίου, αυτός θεωρώντας συνυπεύθυνο και τον Άγιο Σεραφείμ στο επαναστατικό κίνημα του Διονυσίου του Φιλοσόφου του Μητροπολίτου Λαρίσης, ο οποίος κατοικούσε τότε στην πόλη των Τρικάλων επειδή η Λάρισα δεν ήταν απολύτως τίποτε εξαιτίας των μουσουλμάνων κατακτητών, συνέλαβαν και τον Άγιο Σεραφείμ και άρχισαν να τον οδηγούν στα φοβερά εκείνα μαρτύρια τα οποία υπέστη, στους ξυλοδαρμούς, στη φυλάκιση, στην πείνα, στην εξαθλίωση και στη συνέχεια στον ανασκολοπισμό, στο σούβλισμα, στο να χτυπούν το κεφάλι του με τσεκούρι προκαλώντας αβάσταχτους πόνους σε αυτό το ιερό θύμα το οποίο προσέφερε τον εαυτό του ως προσφορά εις τον Θεό.

Όταν ο Διοικητής του Φαναρίου τού υπεδείκνυε να αλλάξει την πίστη του, να αλλαξοπιστήσει δηλαδή και να απαρνηθεί τον Κύριο της Δόξης, Τον οποίο τόσα χρόνια υπηρετούσε από την νιότη του, Τον αγάπησε στα πρώτα μοναχικά του βήματα, Τον υπηρέτησε ενώπιον του Ιερού Θυσιαστηρίου ως διάκονος και ως πρεσβύτερος και στη συνέχεια ως επίσκοπος, του ζητούσε ουσιαστικά να βγάλει από μέσα του αυτό το οποίο είχε εκείνος ως ολοκληρωμένη κατάσταση, ως ζώσα εικόν του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Και όπως καταλαβαίνετε, ο Άγιός μας δεν αρνήθηκε την πίστη του, δεν αρνήθηκε τον Ιησού Χριστό, γιατί η καρδιά του πλημμύριζε από την αγάπη του προς τον Ιησού Χριστό και πραγματικά εξαιτίας αυτής της αγάπης και της πίστεως, είχε

γίνει ένας φωτεινός άνθρωπος όπως γράφουν οι πατέρες, ένας αγιοπνευματικός άνθρωπος, τον οποίον δεν τον απασχολούσαν οι πόνοι και οι θλίψεις και το μαρτύριο, αλλά τον σαγήνευε και τον ολοκλήρωνε το πρόσωπο του Ιησού Χριστού, το ότι είχε πλέον μέσα στην καρδιά του ολόκληρο τον Ιησού Χριστό ο οποίος τον ενδυνάμωνε, τον κατεύθυνε και τον καθοδηγούσε. Όχι γιατί θέλει ο Χριστός να μαρτυρούμε για το όνομά Του, αλλά γιατί Εκείνος συνέχει την ζωή μας και ολοκληρώνει το είναι μας με την πίστη μας σ' Αυτόν και με την ομολογία μας εις το Άγιο πρόσωπό Του και εις το Άγιο όνομά Του.

Και αυτό ο Σεραφείμ το πραγματοποίησε εξ ολοκλήρου εις τη ζωή του. Γι' αυτό και ο Θεός τον περικόσμησε, γιατί μέσα στα πράγματα του κόσμου που ζούμε, το να μαρτυρεί ένας άνθρωπος και να πεθαίνει, να χάνεται, είναι κάτι πολύ διάφορο από αυτό το οποίον πιστεύει η Εκκλησία μας.

Το κοσμικό φρόνημα είναι πώς θα σωθείς, πώς θα δημιουργήσεις τις προϋποθέσεις της ζωής σου να περάσεις καλά και να είσαι καλά με όλους. Εν αντιθέσει, η Εκκλησία του Ιησού Χριστού μάς διδάσκει άλλα πράγματα. Μας λέγει ότι θα πρέπει να είμαστε έντιμοι και ειλικρινείς στη σχέση μας με το Θεό. Να μην συσχηματιζόμαστε με τα πράγματα του κόσμου. Να μην γινόμαστε ένα με την πτώση, με την εξαθλίωση, με την ανηθικότητα, με την αμφισβήτηση, με την αποστασία.

Όλα αυτά λοιπόν ο Άγιος Ιερομάρτυς Σεραφείμ συνειδητά τα είχε μέσα στη ζωή του. Συνειδητά ζούσε τον Χριστό και αυτό το οποίον ποθούσε ήταν η τελεία ένωσή του με τον Κύριο της Δόξης. Και αυτό, αδελφοί μου, του το έδωσε το μαρτύριο. Η χύσις του αίματός του, όταν τον οδηγούσαν εκεί από τον χώρο που σήμερα βρίσκεται ο Ναός του Αγίου Ιωάννου στο Φανάρι, που τότε ήταν ο Μητροπολιτικός Ναός της Επισκοπής Φαναρίου, στον τόπο του μαρτυρίου, όπου σήμερα υπάρχει ο Ναός του Αγίου Σεραφείμ κάτω από το κάστρο, στους πρόποδες, όπως θεωρώ ότι όλοι μας λίγο πολύ γνωρίζουμε, εκεί λοιπόν οι άνθρωποι, οι μουσουλμάνοι, τον έπτυαν, τον συκοφαντούσαν και πράγματι υπέστη τα μαρτύρια που υπέστη και ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός, όταν από το Πραιτόριο, φεύγοντας για να οδηγηθεί στο Γολγοθά, ακολουθώντας την οδό του μαρτυρίου, υπέστη όλα αυτά τα φρικτά μαρτύρια τα οποία υπέστη ο Ζωοδότης ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός. Και ο Άγιος, ένδοξος Ιερομάρτυς Σεραφείμ, παρόμοια υπέστη και με χαρά τα εδέχετο, γιατί έβλεπε ότι όπως ο Κύριός του Ιησούς Χριστός αξιωνόταν κι αυτός, ως δούλος γνήσιος Ιησού Χριστού, να βιώσει αυτό το μαρτύριο της πίστεως και της συνειδήσεώς του.

Γι' αυτό και αγέρωχα οδηγήθηκε εις το μαρτύριο, χωρίς υπεκφυγές, χωρίς κάτι άλλο μέσα στη σκέψη του και στην διάθεσή του. Γι' αυτό και ο Θεός τον ενδυνάμωνε. Του έδινε τέτοια δύναμη και τέτοια παρρησία και τέτοια μαρτυρία

την οποία πράγματι θα ζήλευε ο κάθε ένας από εμάς και η κάθε μία.

Και αυτή μέχρι τέλους η μαρτυρική του παρουσία μάς διδάσκει, αδελφοί μου, το πώς θα πρέπει να ζούμε στη ζωή μας. Εκείνος επότισε το δέντρο της πίστεως αλλά και το δέντρο της ελευθερίας. Γιατί ήταν κι αυτός ένας από τους μεγάλους νεομάρτυρες της πίστεώς μας. Νεομάρτυρες είναι όλοι οι μάρτυρες χριστιανοί οι οποίοι μαρτύρησαν από την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως, το 1453, μέχρι την απελευθέρωση ολόκληρης της πατρίδος μας.

Και εμείς βέβαια απελευθερωθήκαμε, εμείς εδώ, σε αυτόν τον τόπο, είχαμε 500 χρόνια σκλαβιά. Δεν είχαμε 400, όπως είχε ο υπόλοιπος κόσμος, η υπόλοιπη Ελλάδα. Αυτοί λοιπόν οι νεομάρτυρες ήταν οι αλείπτες της Αναστάσεως του Γένους. Γιατί μέσα στα ιερά τους πρόσωπα δεν έβλεπαν μόνο οι χριστιανοί, οι χυμαζόμενοι και κακουχούμενοι, τους ανθρώπους οι οποίοι επιβεβαίωναν την πίστη τους εις τον ζώντα και αληθινό Θεό, έναντι της ειδωλολατρικής πίστεως την οποία είχαν οι μουσουλμάνοι. Γιατί η ειδωλολατρική πίστη είναι, δεν είναι κάτι το πραγματικό. Ήταν όμως και αυτοί οι οποίοι ξεσήκωναν μέσα στις καρδιές το δούλο γένος.

Γιατί; Γιατί ο Χριστός μας έπλασε εν ελευθερία. Χριστός ημάς ελευθέρωσε και ο Ορθόδοξος χριστιανός και δη ο Έλληνας, δεν μπορεί να είναι υπόδουλος. Υπόδουλος είναι στα πάθη του, από τα οποία θα πρέπει να μάθει να

απελευθερώνεται για να σώζεται και να χαριτώνεται και να ενδυναμώνεται και να ενισχύεται. Αλλά μέσα στην πατρίδα μας, θέλουμε να ζούμε ελεύθεροι και να συλλογιόμαστε ελεύθεροι.

Έτσι λοιπόν και ο Άγιος Σεραφείμ, δημιούργησε αυτές τις προϋποθέσεις, ώστε πράγματι να ποτίσει το δέντρο της πίστεως και της ελευθερίας και να μας επιβεβαιώσει ότι ο Κύριος της Δόξης, ο Ιησούς Χριστός, προσφέρθηκε στους ανθρώπους για τη σωτηρία τους και εκείνος σώθηκε με τη ζωή του, το έργο του και το μαρτύριό του. Και γίνεται για μας ένα πρόσωπο ιερό. Ο Ποιμένας, Πατέρας, Διδάσκαλός μας. Αυτός που μας σκεπάζει, αυτός που πρεσβεύει για μας. Αυτός που κατευθύνει την Ιερά μας Μητρόπολη. Αυτός ο οποίος κατευθύνει τη ζωή όλων μας.

Και θα πρέπει πράγματι, να σκεφτόμαστε συνεχώς αυτόν τον ένδοξο Ιερομάρτυρα του Χριστού και να παίρνουμε παραδείγματα, διδάγματα, κατά Χριστόν ζωής, για να οδηγηθούμε κι εμείς στην ένωσή μας με τον Ιησού Χριστό και με τη σωτηρία μας.

Ευχηθείτε Σεβασμιώτατε, αφού σας ευχαριστήσουμε ακόμη μία φορά για την εδώ παρουσία σας. Ευχηθείτε, δια πρεσβειών του Αγίου ενδόξου Ιερομάρτυρος Σεραφείμ, ο Κύριος της Δόξης να στεφανώνει τη ζωή μας, τον αγώνα μας, τους κόπους μας, τις προσπάθειές μας, την πατρίδα μας, την περιοχή μας, αλλά και να δημιουργεί τις πνευματικές προϋποθέσεις για σωστή εν Χριστώ ζωή μέσα στο πνεύμα της Αγίας μας Εκκλησίας».

